

Arrest

nr. 51 755 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 september 2010, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 september 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. CROISIERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, komt op 20 december 2007 België binnen en dient een asielaanvraag in op 21 december 2007.

Op 30 juli 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 21 993 van 26 januari 2009 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 3 februari 2009 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten genomen – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 27 februari 2009 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 10 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 12 mei 2009 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest van de Raad nr. 30 840 van 31 augustus 2009 wordt het beroep tegen dit bevel verworpen.

Op 2 september 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 7 december 2009 dient verzoekster een aanvulling in op deze aanvraag.

Op 9 maart 2010 biedt verzoekster zich samen met de heer B.V. aan bij de gemeente om een huwelijksaangifte te doen.

Op 24 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.11.2009 werd ingediend in de gemeente Huldenberg en geactualiseerd werd op 07.12.2009 door:

H-D, S. (R.R.: 080122138867)

nationaliteit: Ethiopië

geboren te A. op 21.12.1980

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt via het indienen van het typeformulier aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Aangezien betrokkene pas is aangekomen in België op 20.12.2007 voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van één van de criteria van de vernietigde instructies van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds 20.12.2007 in België verblijft, Nederlandse lessen heeft gevolgd, een attest van inburgering en getuigenverklaringen voorlegt, werkbereid en geïntegreerd zou zijn, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokken nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een eerste

asielaanvraag in op 21.12.2007. Op 28.01.2009 besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 27.02.2009 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in. Op 10.03.2009 besliste DVZ tot niet inoverwegingname van een asielaanvraag. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft/ sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 1 jaar en 1 maand voor de eerste asielaanvraag en iets meer dan 1 maand voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

(...)."

Op 28 augustus 2010 treedt verzoekster in het huwelijk met B.V.

Op 13 september 2010 wordt de eerste bestreden beslissing aan verzoekster ter kennis gebracht. Op dezelfde datum wordt haar tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft (art.7, alinea, 2° van de wet van 15 december 1980).

(...)."

Op 21 september 2010 dient verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van een Belg.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verwerende partij werpt een exceptie van gebrek aan belang op omdat het *in casu* een herhaald bevel betreft, nu aan verzoekster reeds vroeger bevelen werden gegeven om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoekster werden reeds op 3 februari 2009 en op 12 mei 2009 bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekster heeft dit eerste bevel niet aangevochten en het beroep tegen het tweede bevel werd verworpen bij arrest nr.30 840 van 31 augustus 2009, zodat deze bevelen definitief en uitvoerbaar zijn. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoekster reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van bevelen om het grondgebied te verlaten. De uitvoerbaarheid van voormelde bevelen staat los van de thans bestreden beslissing. Verzoekster kan bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De gevorderde schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van het thans bestreden bevel kunnen bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep tegen de tweede bestreden beslissing niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

De exceptie van verwerende partij is gegrond.

Het beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing dient te worden verworpen bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

3.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster geen ernstig middel aanvoert en niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM: GEZINSEENHEID

Aangezien verzoekster in België op 28 augustus 2010 gehuwd is met de heer B.E.J.V., geboren te Tienen op 15.01.1961 (stuk 3);

Dat verzoekster bovendien samen met haar echtgenoot op datum van 3 september 2010 ouder is geworden van hun dochter V. M.-J.;

Dat hun dochtertje geboren is te Leuven en verzoekster ten bewijze hiervan het attest van geboorte bijbrengt (stuk 4);

Dat er aldus een duidelijke onverenigbaarheid is tussen de bestreden beslissing dd. 24.08.2010 en het bevel dd. 13.09.2010 enerzijds, en het recht op verblijf dat verzoekster heeft verworven naar aanleiding van haar huwelijk op 28 augustus 2010 anderzijds;

Dat artikel 8 EVRM stelt dat eenieder het recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat een inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van de veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Dat artikel 8 EVRM direct toepasbaar is in het Belgische interne recht en zowel het feitelijk als het juridische gezin beschermt;

Dat op basis van artikel 8 EVRM op basis van de gezinsbanden alhier weldegelijk een verblijfsrecht toekomt aan verzoekster, niet in het minst gelet op haar huwelijk;

Dat bovendien elk kind het recht heeft zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd (artikel 7.1 Verdrag inzake rechten van het kind, New York, 20.11.1989, goedgekeurd door de Wet van 25.11.1991, B.S. 17.01.1992);

Dat de band tussen een kind en de moeder en meer algemeen de ouders, zich moet kunnen ontwikkelen en juridische bescherming dient geboden te worden;

Dat niet mag getornd worden aan het principe van de “eenheid van de familie”;

Dat zodoende de bestreden beslissing dd. 24.08.2010, minstens het bestreden bevel dd. 13.09.2010 manifest onredelijk is en, gelet op bovenstaande argumentatie, dient geschorst en vernietigd te worden.”

4.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het middel enkel is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij meent dat in de gegeven omstandigheden de ongegrondheid van verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster geen verboden inmenging vormt in de uitoefening door verzoekster van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel. Er kan dan ook geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) worden aanvaard.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt aan dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat moment op het grondgebied vermag te verblijven. Het is verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Er werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten niet strijdig is met dit verdragsartikel. De beslissing tot ongegrondheid van verzoeksters

aanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoekster van haar gezin wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Verwerende partij wijst erop dat zij helemaal geen rekening kon houden met het huwelijk van verzoekster en met de geboorte van het kind omdat deze gebeurtenissen nog niet hadden plaatsgevonden op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens. Verwerende partij meent dat de schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen.

4.1.3. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip “gezinsleven” in voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster gehuwd is en samenwoont met haar partner en hun kind, zodat hieruit afgeleid kan worden dat verzoekster, haar echtgenoot en het kind beschouwd dienen te worden als een “gezin” in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Inzake de familiale situatie van verzoekster merkt de Raad vooreerst op dat verzoekster nog niet gehuwd was ten tijde van het nemen van de eerste bestreden beslissing en dat uit de stukken van het dossier blijkt zij haar relatie en zwangerschap niet had meegedeeld aan het bestuur. Uit de aanvraag van verzoekster van 2 september 2009 en de aanvulling van 7 december 2009 blijkt dat zij geen melding heeft gemaakt van haar relatie en ook later heeft zij geen bijkomende informatie meegedeeld. De adreswijziging d.d. 22 maart 2010 vermeldt louter het gewijzigde adres en houdt geen enkele verwijzing in naar een relatie met de heer B.V. Ten tijde van het nemen van de tweede bestreden beslissing -waarvan in punt 3.1. van dit arrest wordt besloten dat het beroep er tegen onontvankelijk is, maar in welk verband de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM toch wordt onderzocht- was verzoekster gehuwd en bevallen van het kind, maar had zij nagelaten om dit mee te delen aan het bestuur. Verzoekster heeft een aanvraag tot verblijf op basis van haar huwelijk met een Belg ingediend op 21 september 2010 en heeft de geboorteakte van het kind slechts meegedeeld als bijlage bij huidig verzoekschrift van 8 oktober 2010. Voor zover verzoekster zou aanvoeren dat in de bestreden beslissingen geen rekening werd gehouden met haar huwelijk, zwangerschap en bevalling wordt verwezen naar de bespreking van het tweede en het derde middel en wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van

de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoekster betwist niet dat de inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar zij is evenwel van mening dat de inmenging een onevenredige aantasting van haar familiaal leven uitmaakt.

De Raad herhaalt dat verzoekster tegenover het bestuur geen melding heeft gemaakt van haar relatie met een Belgische onderdaan of van haar zwangerschap. Waar verzoekster van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan, dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Verzoekster laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoekster een Belgische echtgenoot heeft en een kind, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De eerste bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoekster geen elementen doet gelden die volstaan om haar te machtigen tot verblijf. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch verklaart louter haar aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoekster definitief van haar echtgenoot wordt gescheiden. Uit de tweede bestreden beslissing vloeit enkel voort dat zij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. Bovendien maken de bestreden beslissingen het niet onmogelijk voor de echtgenoot van verzoekster en het kind om zich naar verzoeksters land van herkomst te begeven om aldaar hun gezinsleven uit te oefenen. Verzoekster toont in haar verzoekschrift de onmogelijkheid daarvan niet aan.

In het licht van deze juridische en feitelijke situatie en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

Verzoekster maakt met haar betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Waar verzoekster verwijst naar het "*recht op verblijf dat verzoekster heeft verworven naar aanleiding van haar huwelijk op 28 augustus 2010*" gaat zij eraan voorbij dat het loutere feit van in het huwelijk te treden met een Belgische onderdaan geen onmiddellijk verblijfsrecht met zich meebrengt. Verzoekster duidt geen wetsbepaling aan die dit zou voorschrijven. Verzoekster dient in dit verband eerst een aanvraag in te dienen en uit de stukken van het dossier blijkt dat zij dit gedaan heeft op 21 september 2010, dit is na de bestreden beslissingen, zodat zij op het ogenblik van de tweede bestreden beslissing nog geen verblijfstitel kon laten gelden. Zoals reeds gesteld was verzoekster nog niet gehuwd op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing.

Waar verzoekster meent dat zij een verblijfsrecht put uit artikel 8 van het EVRM, kan zij evenmin gevolgd worden. Uit de bewoordingen van dit artikel zoals hierboven weergegeven, blijkt dat dit artikel enkel een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven inhoudt en dat daaruit geen rechtstreeks verblijfsrecht kan worden geput dat los staat van het nationale recht.

Waar verzoekster ten slotte de schending aanvoert van artikel 7 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), merkt de Raad op dat, daargelaten de vraag of dit artikel van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is, de bestreden beslissingen geen specifieke maatregelen betreffende verzoeksters kind zijn, integendeel, ten tijde van de eerste bestreden beslissing was het kind nog niet geboren en ten tijde van de tweede bestreden beslissing had verzoekster het bestuur nog niet ingelicht van de geboorte van dit kind.

De schending van de door verzoekster aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“SCHENDING VAN HET BEGINSSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR, MOTIVERINGSBEGINSEL, DRAAGKRACHTBEGINSEL EN ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL (ARTIKEL 62 WET 15 DECEMBER 1980)

Aangezien de ingeroepen motieven pertinent moeten zijn en de beslissing verantwoordt (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in I. OPDEBEECK (ed.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Deurne, Kluwer Rechtswetenschappen België, 1993, (p. 87) nr. 40, p. 113);

Dat de redenen zoals verwoordt in de bestreden beslissing dd. 24.08.2010 niet pertinent is en de beslissing niet verantwoordt;

Dat minstens het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten dd. 13.09.2010 geen rekening heeft gehouden met het verblijfsrecht van verzoekster dat zij onomstotelijk en onbetwistbaar heeft verworven door haar huwelijk op 28 augustus 2010 met de heer V.

Dat de redenen zoals aangehaald in de bestreden beslissing en/of in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, deze beslissing dan ook niet verantwoordt;

Dat de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt;

Dar immers verzoekster dient vast te stellen dat de heer P.T. als gemachtigde beambte voor de ambtenaar van de burgerlijke stand enerzijds op 31 augustus 2010 een eensluidend uittreksel uit het register van huwelijken aan verzoekster heeft overhandigd (stuk 3), anderzijds aan verzoekster op 13 september 2010 het bevel om het grondgebied te verlaten heeft overgemaakt (stuk 2);

Dat zulks een manifeste onzorgvuldigheid inhoudt in hoofde van de gemachtigde beambte, nu deze handeling een onbetwistbare tegenstrijdigheid in het leven roept;

Dat zodoende het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden;”

4.2.2. In de nota stelt verwerende partij opnieuw vast dat verzoekster zich enkel richt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij stelt dat verzoeksters kritiek dat bij het nemen van het bevel geen rekening werd gehouden met verzoeksters huwelijk en het daaruit –volgens verzoekster- voortvloeiende verblijfsrecht, niet kan worden aangenomen nu dit huwelijk nog niet had plaatsgevonden op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens.

Voorts benadrukt verwerende partij dat het louter afsluiten van een huwelijk op zich geen verblijfsrecht doet ontstaan. Verzoekster kan op basis van dit huwelijk een verblijfsaanvraag indienen. Inmiddels heeft verzoekster een aanvraag ingediend als familielid van een burger van de Unie, na de bestreden beslissing. Deze aanvraag kan geen afbreuk doen aan de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing.

Verwerende partij merkt op dat de gemachtigde geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid heeft geoordeeld dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is en dat haar bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

4.2.3. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt verwezen naar de bespreking van het derde middel.

Verzoekster voert de schending aan van de materiële motiveringplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Inzake de eerste bestreden beslissing voert verzoekster aan dat *“de redenen zoals verwoord(...) in de bestreden beslissing dd. 24.08.2010 niet pertinent is en de bestreden beslissing niet verantwoord”*. Verzoekster laat met deze beschouwing na om *in concreto* aan te tonen welk motief van deze beslissing zij wenst aan te vechten, in welk opzicht dit kennelijk onredelijk zou zijn en of dit zou steunen op een foutieve feitenvinding. Verzoekster blijft in gebreke om dit onderdeel van het middel met concrete gegevens uiteen te zetten. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

Inzake de tweede bestreden beslissing wijst de Raad erop dat in punt 3.1. van dit arrest werd vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is bij gebrek aan belang en herhaalt dat bij de bespreking van het eerste middel erop werd gewezen dat het loutere feit dat verzoekster in het huwelijk is getreden geen onmiddellijk verblijfsrecht meebrengt maar dat zij daartoe een aanvraag moet indienen en dat verzoekster het bestuur niet op de hoogte had gebracht van dit huwelijk.

Verzoekster voert tevens de schending van de zorgvuldigheidsplicht aan omdat dezelfde gemeenteambtenaar haar een uittreksel uit de huwelijksakte heeft overhandigd en haar dertien dagen later het bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis brengt.

De Raad merkt op dat de gemeenteambtenaar niet de auteur is van de bestreden beslissingen, dit is immers M.G., attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken en gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Verzoekster heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een foutieve feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen en kan niet worden geput uit het feit dat éénzelfde gemeenteambtenaar aan verzoekster het bevel ter kennis heeft gebracht nadat hij haar voorheen een uittreksel van de huwelijksakte had afgeleverd.

De schending van de door verzoekster aangevoerde beginselen kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“SCHENDING BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN (ARTIKEL 2 EN 3 WET BETREFFENDE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN)

Aangezien alle administratieve beslissingen met redenen dienen te worden omkleed;

Dat deze motiveringsplicht verzoekster moet toelaten de redenen te begrijpen die aan de grondslag liggen van de genomen beslissing;

Dat de formele motiveringsverplichting onder meer vereist dat in de beslissing zelf de correcte juridische overwegingen dienen te worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen (artikel 3, lid 1 van de wet van 29 juli 1991, R.v.St. 21 mei 1992, 39.433);

Dat de beslissing aldus de juridische regels dient aan te geven die werden toegepast;

Dat de motivering tevens dient aan te geven hoe de aangegeven feiten op basis van juridische regels tot de beslissing aanleiding geven;

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten, gedateerd op 13 september 2010, geen rekening houdt met het huwelijk van verzoekster;

Dat de formele motiveringsplicht een algemeen rechtsbeginsel is hetwelk inhoudt dat iedere handeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn en die daarom moeten kunnen worden gecontroleerd;

Dat de motivering eerst afdoende is als ze pertinent en draagkrachtig is, quod non in casu;

Dat de vereiste van draagkrachtigheid impliceert dat de motivering duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is;

Dat het bestreden bevel dd. 13.09.2010 niet voldoet aan deze vereiste nu geen enkele rekening werd gehouden met de toestand van verzoekster op dat ogenblik, te weten haar verblijfsrecht in het Rijk volgend uit het afgesloten huwelijk;

Dat de motiveringsplicht geschonden is aangezien de motieven die in het bevel niet voldoende deugdelijk en draagkrachtig zijn om de beslissing te schragen, niet in het minst daar in het bevel nergens wordt geargumenteed omtrent het voorafgaandelijk huwelijk van verzoekster;”

4.3.2. In de nota herhaalt verwerende partij dat verzoekster zich opnieuw enkel richt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en niet tegen de beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Bij lezing van de toelichting van het middel stelt verwerende partij dat verzoekster in deze toelichting inhoudelijke kritiek levert en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de formele motiveringsplicht is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd. Waar verzoekster klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is haar toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt. Louter subsidiair merkt verwerende partij op dat verzoeksters beschouwingen niet pertinent zijn. Verwerende partij herhaalt dat de gemachtigde geen rekening kon houden met verzoeksters huwelijk omdat dit op het ogenblik van de bestreden beslissing nog niet had plaatsgevonden.

4.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het feit dat verzoekster sedert 20 december 2007 in België verblijft, Nederlandse lessen heeft gevolgd, een attest van inburgering en getuigenverklaringen voorlegt, werkbereid en geïntegreerd zou zijn, niet aanvaard kan worden als een grond voor regularisatie omdat deze elementen niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009; dat betreffende het feit dat verzoekster nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, van alle vreemdelingen die in België verblijven wordt verwacht dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving; dat verzoekster wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten, dat zij verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en sindsdien illegaal in België verblijft en dat de duur van de asielprocedure niet van die aard was dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Zoals reeds gesteld was verzoekster nog niet gehuwd op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing dateert van 24 augustus 2010, het huwelijk van verzoekster dateert van 28 augustus 2010. Verwerende partij kon bijgevolg geen rekening houden met dit huwelijk bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster had evenmin in haar aanvraag om machtiging tot verblijf of in de aanvulling hierbij melding gemaakt van haar voorgenomen huwelijk. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het

geval is. Gelet op de analyse van de voorgaande middelen blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

In de mate waarin verzoekster in het derde middel kritiek uit op de tweede bestreden beslissing, verwijst de Raad naar punt 3.1. van huidig beroep waarin wordt besloten dat het beroep tegen de tweede bestreden beslissing onontvankelijk is.

De schending van de door verzoekster aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET